

Копилова С.В. Теоретичні основи управління у професійній підготовці магістрів соціальної роботи // Гуманітарний вісник ДВНЗ «Переяслав-Хмельницький державний педагогічний університет імені Григорія Сковороди». – Додаток 1 до Вип.36. Том УІІІ (68): Тематичний випуск «Вища освіта України у контексті інтеграції до європейського освітнього простору». – К.: Гнозис, 2016 – 620 с. - С.157-165

УДК 378; 37.013; 37.032

Світлана Копилова

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ УПРАВЛІННЯ У ПРОФЕСІЙНІЙ ПІДГОТОВЦІ МАГІСТРІВ СОЦІАЛЬНОЇ РОБОТИ

Постановка проблеми. Особливості соціокультурної ситуації розвитку сучасного суспільства зумовлюють зміну вимог і орієнтирів професійної освіти, що знайшло відображення у появі адаптивних систем професійної підготовки фахівців. Відповідно до кібернетичного підходу, основою адаптивних систем є управління. Для розробки концептуальної й структурно-функціональної моделі адаптивної соціально-педагогічної системи підготовки магістрів соціальної роботи виникає необхідність осмислення теоретичних основ управління.

Аналіз досліджень. У психології управління розглядається в контексті засвоєння знань та формування розумових умінь (П.Гальперін, В.Ляудіс, Н.Тализіна). Розгляд навчання в контексті парадигми управління представлений у дослідженнях С.Архангельського, Ю.Бабанського, В.Давиденко, Є.Ігнат'євої, Б.Єсіпова, Ю.Машбиця, Т.Шамової, В.Якуніна. Науковцями навчання розглядається як процес управління, який здійснюється шляхом програмування зовнішньої діяльності тих, хто навчається, по засвоєнню ними системи знань, умінь і навичок. Через прямий і зворотний зв'язок забезпечується взаємодія педагога як суб'єкта управління і тих, хто навчається. Проте наука не залишається застиглою, з'являються нові ідеї та положення, які зможуть стати основою для появи нових педагогічних концепцій.

Мета статті: виявити теоретичні положення парадигми управління, придатні для обґрунтування концептуальної моделі адаптивної системи професійної підготовки магістрів соціальної роботи.

Виклад основного матеріалу. Теоретичною основою розгляду управління в якості системоутворювальної основи професійної підготовки магістрів соціальної роботи є положення теорії систем, філософії, кібернетики, а також наукові здобутки в галузі психології і педагогіки.

Філософський аспект розгляду управління представляє його як функцію організованих систем, що виникли природним або штучним шляхом. Управління розглядається як суб'єкт-об'єктна взаємодія, де основна увага відводиться категоріям суб'єкта та об'єкта. Не менш важливе значення має розгляд управління як цілепокладання, де основним є відношення цілі і засобів

Важливе значення мають теоретичні положення кібернетики як особливої галузі знань, предметом якої є процеси інформації та управління, а об'єктом – складна система (біологічна, економічна, технічна, соціальна тощо). Методологічною основою управління є теорія інформації та систем, а також кібернетичні закономірності передачі інформації. Розвиток теоретичної кібернетики зумовив появу відповідних понять: функціональна система, інформація, управління, зворотний зв'язок, а ряд суміжних набули статус кібернетичних (адаптація, організація і самоорганізація, поведінка, діяльність, гомеостаз, управління, пам'ять, сигнал, модель, функція). Під функціональною системою розуміють кібернетичну систему, під організацією – матеріальну систему як таку (заклад), під вільною інформацією соціального виду – її матеріальний носій, сигнал. Від мислення орієнтованого на вивчення субстратно-структурної сторони об'єктів, енергетичних процесів відбувається переорієнтація на дослідження діяльності та інформаційних процесів, які забезпечують її ефективність [2].

У кібернетичному аспекті основна увага приділяється операціональному аналізу проблеми управління. Задана мета може бути досягнута не за будь-яких початкових умов. Згідно з «принципом необхідної різноманітності» (У.Ешбі), орган управління має володіти не меншою різноманітністю станів, ніж об'єкт управління, щоб мати можливість активного впливу на останній: тільки різноманітність може управляти різноманітністю. Доведено також, що принциповою особливістю будь-яких штучних систем є більш низький рівень різноманітності порівняно з природними системами. Людина завжди спрощує оточуючий світ для того щоб управляти ним. Тому у штучних системах порядок та різноманітність протистоять один одному. Управління у кібернетиці побудоване на цій протилежності. Поява інформації дозволяє управляти кібернетичними системами. Інформація руйнує різноманітність, а зменшення різноманітності є одним із основних методів регулювання, тому поведінка системи стає більш передбачуваною.

Підходи до управління можна поділити на дві групи: оптимізаційний і адаптаційний. У першому випадку управління спрямоване на результат, що пов'язане з жорсткими алгоритмічними процедурами й операціями. Оптимізаційний підхід орієнтує на досягнення максимально можливих результатів освітнього процесу за певних умов та з урахуванням обмежень (наприклад, витрат часу) через вибір оптимального управління. У багатьох випадках неможливість досягти поставленої мети пов'язана з неоднаковим рівнем підготовки тих, хто навчається, до оволодіння відповідним змістом. Хоча параметри вхідного процесу є неоднаковими, але на виході має бути забезпечене досягнення мети педагогічного процесу. Тому перед педагогічним управлінням постає завдання побудувати такий спосіб зміни у часі процесу на вході, за яким процес на виході володів би приписаними властивостями, тобто забезпечував поставлені цілі управління. Мова йде про адаптаційний підхід в управлінні. Якщо оптимізаційний підхід орієнтований на результат діяльності, то адаптаційний пов'язаний з її

суб'єктом, а саме, рівнем оволодіння ним власною діяльністю. Отже, в якості критеріїв ефективності управління виступають або оптимізація заданого параметра системи управління (успішність, стійкість тощо) або адаптація до мінливих умов зовнішніх систем, що дозволяє забезпечити самозбереження та досягнення відповідних цілей.

При дослідженні об'єктів соціально-педагогічної природи кібернетичні принципи, категорії і методи трансформуються відповідно до категорій педагогічної науки. У соціально-педагогічній системі першочергового значення набуває навчальна діяльність студента та способи комунікації між студентом та викладачем.

Розвиток психології зумовив появу концепцій, що стали передумовою впровадження ідей управління у навчальний процес. Мова йде про концепцію поетапного формування розумових дій (П.Гальперін, 1965), концепцію управління процесом засвоєння знань (Н.Тализіна, 1970). Теорія поетапного формування розумових дій у процесі навчання обґрунтовує, що можливості управління процесом навчання значно підвищуються, якщо учнів проводити через пов'язані етапи: попереднє ознайомлення з дією та умовами її виконання; формування дії з розгортанням всіх операцій, що входять у неї, формування дії у внутрішній мові; перехід дії у глибокі згорнуті процеси мислення [1]. У рамках теорії успішність навчання визначається створенням з боку учителя та з'ясуванням учнем орієнтувальної основи нових дій та ретельним ознайомленням з самою процедурою дій, що виконуються. Пріоритетне значення мають інформаційні процеси.

Теоретичною основою програмованого навчання стали викладені Н.Тализіною психологічні основи управління педагогічним процесом з позицій теорії поетапного формування розумових дій, обґрунтована специфіка використання управління у педагогічній психології, уведено поняття «педагогічне управління». Автором на основі дослідження можливостей застосування способів управління, встановлених

кібернетикою, зроблено висновок про те, що для процесу навчання характерне циклічне управління при здійсненні якого необхідно: вказати мету управління; встановити висхідний стан процесу, що управляється; визначити програму впливу, що представляє основні перехідні стани процесу; організувати за певною системою параметрів одержання інформації про стан процесу, що управляється, тобто забезпечити інформацією, отриманою по каналу зворотного зв'язку, виробити коректуючі впливи та їх реалізувати.

Упровадження ідей кібернетики й психології в педагогічну практику зумовило появу кібернетичної концепції навчання як інформаційного процесу (С.Архангельський, 1976, Ю. Машбиць, 1988), роботи з оптимізації педагогічного процесу (Ю.Бабанський, 1977), управлінської моделі навчання (В.Якунін, 1988), концепції взаємозв'язку організації, управління і спілкування (Т.Дмитренко, 1991), концепції переходу від прямого управління діяльністю учнів до самоуправління (В.Ляудіс, К.Яресько, 1999), концепції управління освітнім процесом в адаптивній системі (Т.Шамова, В.Давиденко, 2001). Спектр проблем управління навчальною діяльністю відбитий також у роботах В.Беспалько, А.Данилова, Б.Єсіпова, Т.Ільїної, Є.Кабанової-Меллер, І.Лернера. Важливим результатом досліджень є ідея про використання положень загальної теорії управління при організації навчання. Діяльність є основою навчального процесу. Водночас вона стає об'єктом управління. Теоретичні узагальнення та численність авторів, що поділяють зазначені вище ідеї, стали передумовою появи парадигми управління.

Положення кібернетики стали основою для розробки педагогічних теорій. Кібернетична концепція навчання (С.Архангельський, Ю.Машбиць) визначає навчання як процес передачі та переробки інформації [5]. Абсолютизується роль навчальної інформації та механізмів її засвоєння. Недооцінюється значення індивідуально-особистісних особливостей суб'єктів навчального процесу. Помітний вплив на удосконалення

педагогічного управління здійснили роботи з оптимізації педагогічного процесу (Ю.Бабанський).

Управлінська модель навчання (В.Якунін) також визначає навчання як процес управління, у якому ті, хто навчаються, є об'єктом управління, викладач є суб'єктом управління, а управління здійснюється шляхом програмування зовнішньої діяльності тих, хто навчається, по засвоєнню системи знань, умінь і навичок. Передбачається поопераційний зворотний зв'язок, для чого зміст навчання структурується через смислові одиниці. Основним призначенням управління є індивідуалізація процесу навчання як за темпами, так і за змістом [8]. Значна кількість досліджень у межах парадигми управління здійснена в контексті забезпечення індивідуалізації педагогічного процесу. Навчання здійснюється на основі співвіднесення стратегічних, тактичних, оперативних цілей. У ньому виділяються етапи його організації як процесу управління: формування цілей, формування інформаційної основи дій, прогнозування, прийняття рішення, організація виконання, комунікація, контроль і оцінка результатів, корекція.

Упровадження ідей управління в педагогіку дало можливість: довести важливість орієнтувальної основи дій, обґрунтувати поетапний механізм засвоєння знань і циклічний характер управління, розробити методику поетапного управління навчальною діяльністю, забезпечити індивідуалізацію навчання. Але обмеження виникли через поширення уявлення про студента як про об'єкт управління, що унеможливило вирішення завдань вияву ним активності, творчого розвитку. Вузьке трактування управління (ототожнення з програмуванням, бачення людини в якості об'єкта управління), недооцінка багатоаспектності, абсолютизація одної сторони навчального процесу (процесу передачі та переробки інформації), недооцінка впливу особистості на власну діяльність на певний період загальмувало впровадження ідей управління у педагогіку.

Поступово управління почало розглядатися окремо від програмування, що дозволило більш широко підійти до трактування. Під

упливом гуманістичної парадигми набуває поширення ідея самоуправління та саморозвитку. Якщо людину розглядати як вищу цінність, вона має виступати не об'єктом впливу, а суб'єктом управління. Кожна людина є носієм життєвих сил, інтелекту, ідей, почуттів. Здатність їх актуалізувати є умовою досягнення соціальної гармонії, ефективності діяльності. Досягти якісно іншого рівня суб'єктності стає можливим через перехід на інший рівень самоорганізації особистості, забезпечення здатності оптимально використовувати свої фізичні й духовні сили. Подальший науковий пошук був пов'язаний з осмисленням ролі особистості у процесі управління (Т.Дмитренко, Т.Колбіна, Ю.Кулюткін, Т.Шамова, К.Яресько). Сучасна парадигма управління – це управління розвитком духовно-творчих індивідуальностей. У якості вищих цілей розглядаються ідеї творчого розвитку, духовного самовдосконалення, укріплення здоров'я. Досягнення якісно інших орієнтирів стає можливим, якщо управління розглядати не тільки в контексті індивідуальної навчальної діяльності, а с позицій спільної навчальної діяльності. У процесі спільної діяльності студенти розглядаються як такі, що разом реалізують деяку програму або мети. Для узгодження й упорядкування такої діяльності виникає потреба в організації

Розвиток теоретичних основ педагогічного управління знаходить втілення у педагогічній системі, де управління розглядається як діяльність викладача по організації діяльності студентів. Т.Шамова розглядає управління як взаємодію суб'єктів, тобто як складний різноманітний процес, у якому зміна суб'єктів відбувається не просто взаємопов'язано, а взаємозумовлено. Суть взаємодії пов'язана з нерозривністю прямого й зворотного впливів, а проявами взаємодії є спілкування та діяльність. При такому розумінні управління, на думку автора, об'єктом управління стає не учень, а цілісна навчальна ситуація, що дозволяє говорити про можливість прояву суб'єктності з боку учня та пропонувати інше бачення ролі та місця учителя в освітньому процесі. При такому розумінні взаємодії впливи органу управління не є у чистому вигляді «зовнішніми» факторами, а

немов би включаються у процес співпраці [7, с.83]. Значущим кроком у розвитку теоретичних основ управління стало його розглядання в єдності зі спілкуванням, що є формою міжсуб'єктної взаємодії, яка здатна компенсувати недоліки управління й забезпечити розвиток особистості. На основі узагальнення положень, що наведені вище, приходимо до висновку про наявність взаємозв'язку організації, управління і спілкування, що відображено у відповідній концепції Т.Дмитренко [6, с.22].

У монографії авторів констатується, що суть управління – взаємодія, що передбачає взаємну зміну суб'єкта й об'єкта управління через реалізацію суб'єкт-об'єктних і суб'єкт-суб'єктних відношень, а також зміна самого процесу взаємодії як зміни його станів [3, с.26]

Розвиток парадигми управління пов'язаний з: доповненням управління за операційним параметром управління за особистісним параметром (через створення умов для актуалізації потреб, мотивів і цілей діяльності особистості), переходом від жорсткої послідовності дій студента, що визначається зовні викладачем, до гнучкого управління, побудованого на залученні до виконання функцій тих, хто навчається. Мова йде про залучення студентів до процесів цілепокладання, самоконтролю, корекції ними своєї діяльності у процесі навчальної діяльності. Якщо загальні цілі навчання та виховання завжди задаються зовні, то в породженні приватних цілей конкретних видів діяльності студент може брати безпосередню участь, що зумовлює можливість не тільки опору на внутрішні сили та можливості учнів, а й їх цілеспрямований розвиток. Вирішенню завдань розвитку особистості сприяло виникнення ідеї щодо переходу від прямого управління діяльністю учнів до самоуправління [4; 9].

Висновки. Розвиток кібернетики зумовив проведення досліджень у галузі теорії управління, психології, педагогіки наслідком чого стало створення передумов появи парадигми управління, у контексті якої

виділяємо положення, значущі для розробки концептуальних засади адаптивної системи професійної підготовки магістрів соціальної роботи.

Метою сучасного педагогічного процесу є розвиток особистості, який, насамперед забезпечується через посилення здатності особистості до самоорганізації й самоуправління через оволодіння процесами власної діяльності. Отже, в основі розвитку особистості – посилення її суб'єктності через виконання функцій організації й управління. Навчання розглядаємо як взаємодію викладача і студентів на основі управління, як процес якісного перетворення суб'єкта управління через набуття здатності до самоорганізації й самоуправління, творчу самореалізацію у навчальній діяльності. В основі професійної підготовки магістрів соціальної роботи лежить навчальна діяльність студента та комунікаційні процеси між студентом і викладачем, а також між студентами, які забезпечують її ефективність. Це стає можливим завдяки: 1) формуванню розумових дій на основі оволодіння орієнтувальною основою діяльності; 2) зворотному зв'язку й можливості здійснення корекційних впливів; 3) зменшенню різноманітності у досвіді навчальної діяльності студентів; 4) розвитку особистісних структур на основі оволодіння досвідом самоорганізації й самоуправління; 5) розвитку індивідуальності студентів через спілкування у процесі спільної діяльності учасників педагогічного процесу

Якщо оптимізаційний підхід орієнтований на результат діяльності, то адаптаційний пов'язаний з суб'єктом, а саме, його досвідом. У такому контексті перспективи індивідуалізації навчання пов'язані не з урахуванням ступеня розвитку психічних процесів, а з розвитком здатності особистості впливати на власну діяльність. Це дає можливість проектувати індивідуальну модель оволодіння змістом професійної підготовки на основі реалізації функцій управління. З урахуванням розвитку ідей управління на основі доповнення управління за операційним параметром управління за особистісним параметром, навчання розглядаємо як: 1) процес передачі та переробки інформації на основі структурування

змісту, забезпечення поопераційного зворотного зв'язку, включення механізмів її засвоєння на основі орієнтувальної основи дій; 2) процес поступового переходу студента на якісно інший рівень самоорганізації й самоуправління, що є передумовою мобілізації інтелектуальних і духовних можливостей, розвитку творчої індивідуальності; передумовою для цього є використання моделі гнучкого управління, яке передбачає поступове залучення студентів до виконання функцій організації й управління; 3) процес управління спільною діяльністю викладача і студентів, що актуалізує процеси організації й спілкування, що забезпечують дієвий вплив на розвиток особистісних структур.

Виділені теоретичні положення є основою для розробки концептуальної й структурно-функціональної моделей адаптивної системи професійної підготовки магістрів соціальної роботи. З урахуванням неоднозначності й мінливості умов професійної діяльності адаптивні системи професійної підготовки є найбільш придатними для досягнення поставлених цілей.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Гальперин П. Я. Методы обучения и умственное развитие ребенка /П.Я.Гальперин. – М.: Изд-во Моск.ун-та, 1985. – 45 с.
2. Глушков В.М. Введение в кибернетику /В.М,Глушков. – К.: Издательство АН УССР, 1964. – 324 с.
3. Лагунова М.В. Управление познавательной деятельностью студентов в информационно-образовательной среде вуза [Текст]: монография / М.В. Лагунова, Т. В. Юрченко; Н.Новгород: ННГАСУ, 2011. – 167 с.
4. Ляудис В.Я. Методика преподавания психологии: Учебное пособие. 3е изд., испр. и доп./В,Я.Ляудис. – М.: Изд-во УРАО, 2000. – 128 с.
5. Машбиц Е.И. Психолого-педагогические проблемы компьютеризации обучения: (Педагогическая наука - реформе школы) /Е.И.Машбиц. – М.: Педагогика, 1988. – 192 с.

6. Розвиток творчого потенціалу майбутнього фахівця: Монографія /Т.О.Дмитренко, К.В.Яресько, Т.В.Колбіна, С.В.Копилова, Ж.В.Давидова, В.М.Нагаєв, Н.Д.Кабусь, С.К.Костючков. – Херсон: ПП Вишемірський В.С., 2014. – 424 с.
7. Шамова Т.И. Управление образовательным процессом в адаптивной школе / Т.И.Шамови, Т.М.Давыденко. – М.: Центр «Педагогический поиск», 2001. – 384 с.
8. Якунин В. А. Обучение как процесс управления: психологические аспекты /В.А.Якунин. – Ленинград: ЛГУ, 1988. – 160 с.
9. Яресько К.В. Управління навчально-творчою діяльністю школярів в умовах інформатизації освіти: Дис. канд. пед. наук. – Х., 1999. – 211 с.

REFERENCES

1. Galperin P. Ya. Metody obucheniya i umstvennoe razvitie rebenka /P.Ya.Galperin. – М.: Izd-vo Mosk.un-ta, 1985. – 45 s.
2. Glushkov V.M. Vvedenie v kibernetiku /V.M,Glushkov. – К.: Izdatelstvo AN USSR, 1964. – 324 s.
3. Lagunova M. V., Yurchenko, T. V. Upravlenie poznavatelnoy deyatelnostyu studentov v informatsionno-obrazovatelnoy srede vuza [Tekst]: monografiya / M. V. Lagunova, T. V. Yurchenko; Nizhegorod. gos.arkhit.-stroit. un-t – N.Novgorod: NNGASU, 2011. – 167 s.
4. Lyaudis V.Ya. Metodika prepodavaniya psikhologii: Uchebnoe posobie. 3e izd., ispr. i dop./V,Ya.Lyaudis. – М.: Izd-vo URAO, 2000. – 128 s.
5. Mashbits Ye.I. Psikhologo-pedagogicheskie problemy kompyuterizatsii obucheniya: (Pedagogicheskaya nauka - reforme shkoly) /Ye.I.Mashbits. – М.: Pedagogika, 1988. – 192 s.
6. Rozvitok tvorchogo potentsialu maybutnogo fakhivtsya: Monografiya /Т.О.Дмитренко, К.В.Яреско, Т.В.Колбіна, С.В.Копилова, Ж.В.Давидова, В.М.Нагаєв, Н.Д.Кабус, С.К.Костючков. – Kherson: PP Vishemirskiy V.S., 2014. – 424 s.

7. Shamova T.I. Upravlenie obrazovatelnyim protsessom v adaptivnoy shkole / T.I.Shamovi, T.M.Davydenko. – M.: Tsentr «Pedagogicheskiy poisk», 2001. – 384 s.
8. Yakunin V. A. Obuchenie kak protsess upravleniya: psikhologicheskie aspekty /V.A.Yakunin. – Leningrad: LGU, 1988. – 160 s.
9. Yaresko K.V. Upravlinnya navchalno-tvorchoyu diyalnistyu shkolyariv v umovakh informatizatsii osviti: Dis. kand. ped. nauk. – Kh., 1999. – 211 s.

Світлана Копилова

Кандидат педагогічних наук, доцент кафедри соціальної роботи, соціальної педагогіки та соціології

Херсонського державного університету
(Україна, Херсон) kopilova.sv@gmail.com

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ УПРАВЛІННЯ У ПРОФЕСІЙНІЙ ПІДГОТОВЦІ МАГІСТРІВ СОЦІАЛЬНОЇ РОБОТИ

У статті аналізуються теоретичні основи управління навчальною діяльністю студентів. Навчання - це взаємодія викладача і студентів на основі управління. Управління розглядаємо не тільки як процес передачі та переробки інформації на основі структурування змісту, забезпечення зворотного зв'язку, включення механізмів засвоєння інформації на основі орієнтувальної основи дій, а й перехід студента на якісно інший рівень самоорганізації й самоуправління. Передумовою є використання гнучкого управління, яке передбачає поступове залучення студентів до виконання функцій організації й управління; організація спільної діяльності, що актуалізує процеси спілкування. Організацію, управління, спілкування слід розглядати в єдності, що забезпечить мобілізацію інтелектуальних і духовних можливостей, розвиток творчої індивідуальності.

Ключові слова: адаптивна система, професійна підготовка магістрів, управління навчальною діяльністю, теоретичні основи управління, адаптаційний підхід до управління, організація, спілкування

Светлана Копылова

Кандидат педагогических наук, доцент кафедры социальной работы,
социальной педагогики и социологии
Херсонского государственного университета
(Украина, Херсон) kopilova.sv@gmail.com

ТЕОРЕТИЧЕСКИЕ ОСНОВЫ УПРАВЛЕНИЯ В ПРОФЕССИОНАЛЬНОЙ ПОДГОТОВКЕ МАГИСТРОВ СОЦИАЛЬНОЙ РАБОТЫ

В статье анализируются теоретические основы управления учебной деятельностью студентов. Обучение - это взаимодействие преподавателя и студентов на основе управления. Управление рассматривается не только как процесс передачи и переработки информации на основе структурирования содержания, обеспечения обратной связи, включение механизмов усвоения информации на основе ориентировочной основы действий, а и это процесс перехода студента на качественно иной уровень самоорганизации и самоуправления. Предпосылкой является использование модели гибкого управления, которое предусматривает привлечение студентов к выполнению функций организации и управления, организация совместной деятельности, что актуализирует процессы общения. Организацию, управление общению нужно рассматривать в единстве, что обеспечит мобилизацию интеллектуальных и духовных возможностей, развитие творческой индивидуальности.

Ключевые слова: адаптивная система, профессиональная подготовка магистров, управление учебной деятельностью, теоретические основы управления, адаптационный подход к управлению, организация, общение

Svitlana Kopylova

Candidate of pedagogic sciences, assistant professor of the department of social
work, social pedagogy and sociology.

Kherson State University

Ukraine 73013 Kherson Molodezhnaya street 9A 61

kopilova.sv@gmail.com

TECHNOLOGICAL GROUNDS OF MANAGEMENT IN PROFESSIONAL TRAINING OF MASTERS OF SOCIAL WORK

The article gives analyses of theoretical grounds of management of learning activities of students. Training is the interaction between teacher and students on the basis of management. Management consider not only as the transfer and processing of information based on structured content, organization feedback, mechanisms the assimilation of information through orienting basis of action. Management is a process of gradual transition of students to a new level of self-organization and self-management. It is the basis for the mobilization of intellectual and spiritual possibilities of creative personality. To achieve this it is necessary to use a model of adaptive management. This model provides gradual involvement of students for perform of organization and management functions. Organization of joint activity of students can eliminate management weaknesses. In this occasion, the organization and communication are also required. The organization, management, communication in unity provide a more effective influence on personality development. This theoretical principles are the grounds for the development conceptual and structural and functional models of an adaptive system of training of Masters of Social Work.

Keywords: adaptive system, professional training of Masters, management training activities, theoretical grounds of management, adaptive approach to management, organization, communication